

Obchodní zákoník a bezdůvodné obohacení

Sama skutečnost, že obchodní zákoník nemá vlastní úpravu bezdůvodného obohacení neznamena, že závazkový vztah vzniklý mezi tím, kdo se obohatil, a tím, na jehož úkor se takto obohatil, nemůže být svou povahou vztahem obchodním. Jelikož obchodní zákoník neupravuje veškeré závazkové vztahy, do nichž podnikatelé vstupují, nelze pouze z toho, že určitý závazkový vztah je upraven pouze v zákoníku občanském, vyvozovat, že jde o vztah občanskoprávní. Občanskoprávní charakter závazkových vztahů vzniklých z bezdůvodného obohacení pak nevyplývá ani z ustanovení § 261 odst. 6 obchodního zákoníku, když toto ustanovení je aplikovatelné pouze na smlouvy neupravené v hlavě II., části třetí obchodního zákoníku a upravené jako smluvní typy v zákoníku občanském. To, zda v konkrétním případě má závazkový vztah vzniklý z bezdůvodného obohacení obchodní povahu či nikoli, pak odvisí od řešení otázky, zda ke vzniku bezdůvodného obohacení došlo při podnikatelské činnosti stran.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Odo 861/2001-138, ze dne 30.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně E., spol. s r.o., zastoupené JUDr. P. S., advokátem, proti žalované Š. E. s.r.o., o zaplacení částky 1,386.164,- Kč s příslušenstvím, vedené Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 23 Cm 758/96, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. června 2001, č.j. 8 Cmo 557/2000-107, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. června 2001, č.j. 8 Cmo 557/2000-107, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. října 2000, č.j.23 Cm 758/96-82, ve výrocích I. a II., se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Vrchní soud v Praze ve výroku označeným rozsudkem potvrdil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. října 2000, č.j. 23 Cm 758/96-82, ve výrocích I. a II., jimiž soud prvního stupně zamítl žalobu na zaplacení částky 1,386.164,- Kč s příslušenstvím a žalobkyni uložil nahradit žalované náklady řízení v částce 24.640,- Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám jejího právního zástupce (první výrok), žalobkyni uložil zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 17.600,- Kč (druhý výrok) a zamítl návrh žalobkyně na připuštění dovolání (třetí výrok).

V odůvodnění rozsudku odvolací soud zejména uvedl, že žalobou uplatněný nárok žalobkyně vůči žalované na zaplacení částky 1,386.164,- Kč s příslušenstvím je mezi účastníky nesporný, přičemž spornou zůstala otázka, zda žalovaná v rámci obrany proti návrhu žalobkyně uplatnila v řízení řádně a právem svou pohledávku k započtení. Shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná v průběhu ústního jednání dne 13. června 2000 vznesla námitku započtení do výše žalobou uplatněného nároku, a to z důvodu, že její právní předchůdkyně zaplatila žalobkyni dne 20. srpna 1993 na fakturu č. S - 2030/93 ze dne 6. srpna 1993 částku 1,475.527,68 Kč a dne 13. září 1993 částku 744.258,24 Kč podle faktury č. S - 2035/93 z 30. srpna 1993, v obou případech za dodávky oleje, které nebyly realizovány. Takto uplatněnou námitku započtení odvolací soud shledal dostatečně určitou a srozumitelnou.

Jelikož žalovaná tvrdila, že její pohledávka vůči žalobkyni je pohledávkou z titulu bezdůvodného obohacení, když žalobkyně vyúčtovala dodávku olejů, kterou žalovaná zaplatila, aniž jí bylo žalobkyní

plnění poskytnuto, tedy, že žalobkyni plnila bez právního důvodu, odvolací soud uzavřel, že je věcí žalobkyně, aby prokázala, že fakturovaný a zaplacený olej žalované skutečně dodala, respektive, že o zaplacení fakturovaných částek právem žádala a žalovaná fakturované částky důvodně zaplatila. Poté, co odvolací soud částečně zopakoval dokazování a doplnil je, dospěl k závěru, že pohledávka, která byla obsahem námítky započtení žalované je pohledávkou existující, když v řízení se žalobkyni nepodařilo prokázat, že fakturovaný a zaplacený olej žalované dodala, respektive poskytla. Jelikož vzájemné pohledávky účastníků jsou pohledávkami stejného druhu, a k jejich střetu došlo v době, kdy nebyly promlčeny, odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně „konstatoval“, že zanikly započtením. Žalobkyní vznesenou námítku promlčení odvolací soud posuzoval „podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku, protože tato právní úprava je pro oblast obchodních závazkových vztahů výlučná“. Zamítavý rozsudek soudu prvního stupně proto jako věcně správný potvrdil.

Návrh žalobkyně uplatněný v průběhu odvolacího řízení, aby pro případ potvrzení napadeného rozsudku připustil dovolání, odvolací soud zamítl, když dospěl k závěru, že rozhodnutí nemá po právní stránce zásadní význam.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně včasné dovolání, opírajíc jeho přípustnost o ustanovení § 239 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), když odvolací soud, který potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, nevyhověl včasnému návrhu žalobkyně na vyslovení přípustnosti dovolání. Správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybňovala za použití dovolacích důvodů podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. a) o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř., tvrdíc, že jí nesprávným postupem odvolacího soudu byla odňata možnost jednat před soudem, a podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) a d) o. s. ř., namítajíc, že napadené rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, a současně spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Odnětí možnosti jednat před soudem dovolatelka spatřovala v tom, že odvolací soud nepřipustil doplnění dokazování, které v odvolacím řízení navrhovala, v důsledku čehož nezjistil dostatečně spolehlivě skutkový stav a nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo.

Za zjištění, ze kterého odvolací soud ve svém rozsudku vyšel, a které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, označila dovolatelka jeho závěr, že pohledávka, která byla obsahem námítky započtení žalované, je pohledávkou existující. Ohledně této žalovanou tvrzené pohledávky totiž v řízení nebylo nic prokázáno a naopak zpráva Finančního úřadu Brno I, č.j.

21291/97/288931/1169 ze dne 2. června 1997 o výsledku daňové kontroly daně z příjmu u žalobkyně za období roku 1993 a rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně z 10. února 1997, zn. FŘ - 590/97-120, potvrzují fakt, že faktury č. S - 2030/93 z 6. srpna 1993 a č. S - 2035/93 z 30. srpna 1993 jsou správné a odpovídají skutečnosti, tj. potvrzují, že žalobkyně přijala plnění poskytnuté právní předchůdkyní žalované oprávněně.

Nesprávné právní posouzení věci dovolatelka spatřuje v nesprávném uplatnění zásady, že negativní tvrzení přímo prokázat nelze. Odvolací soud (a rovněž i soud prvního stupně) při aplikaci této zásady podstatným způsobem pochybil a porušil právo procesní i hmotné.

Především odvolací soud pominul, že tvrzený nárok žalované z titulu bezdůvodného obohacení nelze opřít o pouhé negativní tvrzení, zvláště když právní předchůdkyně žalované pohledávky žalobkyně v obou případech zaplatila, čímž je současně ve smyslu ustanovení § 407 odst. 3 obchodního zákoníku ve spojení s ustanovením § 323 obchodního zákoníku uznala, což mělo za následek vznik právní domněnky jejich existence „v rozhodné době“.

Dále odvolací soud pochybil v tom, že nepřihlédl ke skutečnosti, která byla v řízení prokázána, totiž, že právní předchůdkyně žalované již v dopise z 21. prosince 1995 projevila vůli nesplnit svůj závazek

vůči žalobkyni (rozuměj závazek, který je předmětem sporu), přičemž se nedovolávala své tvrzené pohledávky vůči žalobkyni. Postup žalované v soudním řízení považovala za vyhýbání se plnění splatných závazků, tj. za jednání porušující zásadu poctivého obchodního styku.

Zásadní právní význam v rozhodnutí odvolacího soudu dovolatelka spatřovala ve výkladu a použití zásady, že negativní tvrzení vedou k přesunu důkazního břemene, a v řešení otázky, zda v případě tvrzeného nároku z titulu bezdůvodného obohacení lze vystačit jen s negativním tvrzením, jakož i v aplikaci obecné promlčecí doby podle obchodního zákoníku na „institut bezdůvodného obohacení“.

Proto dovolatelka požadovala, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu prvního stupně, zrušil.

Podle bodu 17., hlavy I., části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. prosince 2000). O takový případ jde i v této věci, jelikož odvolací soud věc ve shodě s bodem 15., hlavy I., části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb. rovněž projednal podle dosavadního znění občanského soudního řádu, jak sám výslovně zmínil v důvodech rozsudku.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Přípustnost dovolání proti rozsudku upravují ustanovení § 237, § 238 a § 239 o. s. ř.

Jelikož existenci vad uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) až e) a g) o. s. ř. dovolatelka netvrdí a z obsahu spisu nevyplývají, Nejvyšší soud v první řadě zkoumal, zda řízení je postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř., kterého se dovolatelka výslovně dovolávala.

Podle dovolatelky jí byla odňata možnost jednat před soudem tím, že odvolací soud nepřipustil doplnění dokazování navrhanými důkazy.

Odnětím možnosti jednat před soudem ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. se rozumí postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci procesních práv, která mu občanský soudní řád přiznává. O vadu ve smyslu tohoto ustanovení jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoli také při rozhodování (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněná pod čísly 27/1998 a 49/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

V okolnosti, že v řízení nebyly provedeny důkazy navrhané žalovanou, naplnění vady řízení podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. spatřovat nelze, neboť občanský soudní řád – na rozdíl od práva vyjádřit se k věci a práva navrhopat důkazy k prokázání rozhodných skutečností – neposkytuje účastníkům řízení nárok na provedení jimi navržených důkazů. O tom, které z navrhaných důkazů budou v řízení provedeny, totiž rozhoduje ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1 o. s. ř. soud, a ten nemá zákonem uloženou povinnost provést v řízení všechny důkazy navržené procesními stranami. Případné pochybení soudu v tomto směru lze vytýkat prostřednictvím dovolacích důvodů podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. b) nebo c) o. s. ř., jejich naplnění ovšem přípustnost dovolání nezakládá.

Přípustnost dovolání nelze dovodit ani z ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř., když dovoláním napadeným rozsudkem odvolací soud potvrdil v pořadí prvé rozhodnutí soudu prvního stupně. Jelikož odvolací soud přípustnost dovolání nezaložil výrokem potvrzujícího rozsudku, není dovolání přípustné ani podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř.

Zbývá posoudit přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř. Podle tohoto ustanovení, nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Dovolání může být ve smyslu citovaného ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právní otázky (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu. Přípustnost dovolání pak není založena pouhým tvrzením dovolatele, že rozhodnutí odvolacího soudu zásadní význam po právní stránce má, nýbrž až zjištěním (závěrem), že tomu tak vskutku je. Přitom otázku, zda dovoláním napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam, řeší odvolací soud jako otázku předběžnou.

Právním posouzením je činnost soudu, při níž aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy dovozuje ze skutkového zjištění (skutkové podstaty), jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti. Při aplikaci práva jde tedy o to, zda byl použit správný předpis a zda byl také správně vyložen.

Ve výše uvedeném smyslu musí mít rozhodnutí odvolacího soudu zásadní význam po právní stránce především z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (co do obecného dopadu na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. odvolacího soudu a odvolacích soudů) nebyla vyřešena nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů, tedy představuje-li v tomto směru odlišné („nové“) řešení této právní otázky.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř. je pak podmíněna nejen tím, že rozhodnutí je zásadního významu z hlediska svého obecného dopadu do poměrů sporů jiných (obdobných), nýbrž i tím, že dotčené právní posouzení věci je významné pro věc samu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 27/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Pokud jde o řešení otázky důkazního břemene, Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích opakovaně formuloval a odůvodnil závěr, podle kterého domáhá-li se žalobce vrácení určité částky s tvrzením, že ji žalovanému předal, leží na něm důkazní břemeno o tomto tvrzení, a je naopak na žalovaném, který tvrdí, že plnění přijal na základě smluvního ujednání, aby prokázal existenci a obsah tvrzené dohody, podle níž byl oprávněn plnění přijmout, popř. podle níž není k vrácení plnění povinen (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. července 2002, sp. zn. 25 Cdo 27/2001, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 10, ročník 2002, pod číslem 197, jakož i důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2000, sp. zn. 25 Cdo 2744/99, uveřejněného v témže časopise č. 4, ročník 2001, pod číslem 52).

Od výše uvedeného závěru Nejvyšší soud nemá důvod se odchýlit ani v této věci. Žalovanou tak tížilo důkazní břemeno ohledně tvrzení, že peněžní plnění žalobkyni skutečně poskytla, a bylo na žalobkyni, která naopak tvrdila, že toto plnění přijala z titulu úhrady dodaného zboží (oleje), aby prokázala, že

zde tento důvod plnění existoval.

Dovolávala-li se žalobkyně aplikace ustanovení § 407 odst. 3 obchodního zákoníku ve spojení s ustanovením § 323 obchodního zákoníku, s tím, že zaplacením pohledávek (rozuměj pohledávek žalobkyně) právní předchůdkyně žalované tyto pohledávky uznala, pak tuto její argumentaci dovolací soud nesdílí.

Podle ustanovení § 407 odst. 3 obchodního zákoníku, plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku.

Podle ustanovení § 323 obchodního zákoníku, uzná-li někdo písemně svůj určitý závazek, má se za to, že v uznaném rozsahu tento závazek trvá v době uznání. Tyto účinky nastávají i v případě, kdy pohledávka věřitele byla v době uznání již promlčena (odstavec 1). Za uznání nepromlčeného závazku se považují i právní úkony uvedené v § 407 odst. 2 a 3 (odstavec 2).

O takovou situaci ovšem v projednávané věci nejde, když, podle skutkových zjištění soudů obou stupňů, jejichž správnost dovolací soud nebyl oprávněn přezkoumávat, plnění uskutečněná žalovanou (její právní předchůdkyní) nebyla plněními částečnými, a ustanovení § 407 odst. 3 obchodního zákoníku s jiným než částečným plněním vznik výše uvedené vyvratitelné domněnky nespojuje.

Jelikož odvolací soud otázku důkazního břemene posoudil v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího soudu, jeho rozhodnutí v tomto směru zásadní právní význam nemá.

Zásadní právní význam rozhodnutí odvolacího soudu však Nejvyšší soud spatřuje (a potud má dovolání za přípustné) v řešení otázky promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Odvolací soud (a stejně i soud prvního stupně) založil své rozhodnutí na závěru, že běh lhůty pro uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení se řídí „příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku“, protože tato právní úprava je „pro oblast obchodních závazkových vztahů výlučná“.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 obchodního zákoníku tento zákon upravuje postavení podnikatelů, obchodní závazkové vztahy, jakož i některé jiné vztahy s podnikáním související. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení právní vztahy uvedené v odstavci 1 se řídí ustanoveními tohoto zákona. Nelze-li některé otázky řešit podle těchto ustanovení, řeší se podle předpisů práva občanského. Nelze-li je řešit ani podle těchto předpisů, posoudí se podle obchodních zvyklostí, a není-li jich, podle zásad, na kterých spočívá tento zákon.

Podle ustanovení § 261 odst. 1 obchodního zákoníku (ve znění účinném do 30. června 1995 - tj. před novelizací provedenou zákonem č. [84/1995 Sb.](#)) tato část zákona upravuje závazkové vztahy mezi podnikateli, jestliže při jejich vzniku je zřejmé, s přihlédnutím ke všem okolnostem, že se týkají jejich podnikatelské činnosti.

Dovolatelce nutno přisvědčit v tom, že právní úprava bezdůvodného obohacení obsažená v občanském zákoníku je úpravou komplexní a uplatní se jak pro občanskoprávní, tak i pro obchodní závazkové vztahy (srov. § 1 odst. 2 obchodního zákoníku).

Skutečnost, že obchodní zákoník nemá vlastní úpravu bezdůvodného obohacení, však neznamená, že závazkový vztah vzniklý mezi tím, kdo se obohatil, a tím, na jehož úkor se takto obohatil, nemůže být svou povahou vztahem obchodním. Jelikož obchodní zákoník neupravuje veškeré závazkové vztahy,

do nichž podnikatelé vstupují, nelze pouze z toho, že určitý závazkový vztah je upraven pouze v zákoníku občanském, vyvozovat, že jde o vztah občanskoprávní. Občanskoprávní charakter závazkových vztahů vzniklých z bezdůvodného obohacení pak nevyplývá ani z ustanovení § 261 odst. 6 obchodního zákoníku, když toto ustanovení je aplikovatelné pouze na smlouvy neupravené v hlavě II., části třetí obchodního zákoníku a upravené jako smluvní typy v zákoníku občanském.

To, zda v konkrétním případě má závazkový vztah vzniklý z bezdůvodného obohacení obchodní povahu či nikoli, pak odvisí od řešení otázky, zda ke vzniku bezdůvodného obohacení došlo při podnikatelské činnosti stran (srov. § 261 odst. 1 obchodního zákoníku). Povaha tohoto právního vztahu účastníků je pak rozhodující i pro řešení otázky zásadního právního významu vytyčené dovolatelkou v podaném dovolání, to jest, zda promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení se řídí právní úpravou zákoníku občanského či obchodního (srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. června 2003, sp. zn. 35 Odo 619/2002).

Tento závěr odpovídá rovněž právnímu názoru vyslovenému Ústavním soudem v nálezu ze dne 8. července 1999, sp. zn. III. ÚS 140/99, uveřejněnému ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazku 15, ročníku 1999, dílu I. pod číslem 101. V tomto nálezu Ústavní soud uzavřel, že rozhodující pro řešení otázky, který právní předpis je nutno použít (při posuzování promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení), je podstata společenského vztahu, v němž podnikatel vystupoval.

Uzavřel-li tedy odvolací soud, že pro oblast obchodních závazkových vztahů se uplatní úprava promlčení obsažená v obchodním zákoníku, je tento jeho závěr ve své obecnosti správný.

Přesto právní posouzení věci odvolacím soudem, z pohledu aplikace právní úpravy promlčení podle obchodního zákoníku, neobstojí.

Jak je zřejmé z odůvodnění dovoláním napadeného rozhodnutí, odvolací soud se vůbec nevypořádal s otázkou, o který z případů bezdůvodného obohacení, vyjmenovaných v ustanovení § 451 odst. 2 občanského zákoníku, v dané věci jde, a v návaznosti na to se nezabýval ani tím, zda závazkový vztah vzniklý (podle jím zastávaného názoru) z bezdůvodného obohacení je vztahem obchodním či občanskoprávním. Odvolací soud rovněž nezkoumal okolnosti, za nichž k plnění ze strany žalované (její právní předchůdkyně) došlo, přestože právě tyto okolnosti, které zde byly při vzniku závazkového vztahu, a z nichž lze usuzovat, zda jde o závazkový vztah vzniklý při podnikatelské činnosti stran, jsou rozhodující pro určení, jde-li o vztah obchodní či nikoli. Jelikož od závěru o povaze závazkového vztahu účastníků se bude odvíjet i řešení otázky, zda se promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení bude řídit právní úpravou obchodního nebo občanského zákoníku, je právní posouzení věci odvolacím soudem neúplné a tudíž i nesprávné.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř.] dovolací soud je bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) podle ustanovení § 243b odst. 1 věty za středníkem, odst. 2, odst. 5 o. s. ř. zrušil. Důvody, pro které nemohlo obstát rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají rovněž na rozhodnutí soudu prvního stupně, proto dovolací soud zrušil i je a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)